

fuldstændig Beretning om Alt, hvad der angaar Banernes Drift, og hvad dertil knytter sig, aarlig vil blive forelagt for Rigsdagen. Rigsdagen vil altsaa efter Fjertallets Forslag have fikket sig, at fuldstændig Beretning bliver givet. Nu er det ganske vist fremdeles udtrykt fra Mindretallets Side, at denne Meddelelse til Rigsdagen skal gaa forud for Hovedforandringer i Administration, Løst og osv., men det garanterer jo ingenlunde Rigsdagen for, at disse Forandringer ikke ville kunne sættes i Kraft uden Rigsdagens Billigelse. Det er jo dog temmelig klart, at Mindretallet ikke foreslaar en videre gaaende Forpligtelse end, at Meddelelsen skal have fundet Sted, førend Forandringen fra Regeringens Side bliver sat i Kraft, Myndigheden for Regeringen til at sætte den i Kraft bliver utvivlsomt staaende ogsaa efter Mindretallets Forslag. Jeg ser altsaa ikke, at Mindretallet gennem sit Forslag har fikket sig, at Rigsdagen kommer til at raade med med Hensyn til de paataente Forandringer. Der bliver i mine Tanker intet Andet tilbage end det, at Administrationen ikke skal kunne indføre saadanne Forandringer, som Administrationen maatte anse for at være nødvendige, før en Rigsdag var traadt sammen, til hvilken Meddelelsen kunde finde Sted. Skulde altsaa Overtagelsen af Banerne og den Orientering i Forholdene, som naturligtvis maa gaa forud for enhver Forandring, trække saaledes ud, at væsentlige Forandringer først skulde være modne til Gjennemførelse, naar den i 1881 sammentrædende Rigsdag kunde have endt sit Arbejde, skulde Forandringerne efter Forslaget udsættes, indtil man atter havde den Glæde at se Rigsdagen inde i 1882. Det forekommer mig, at Forslaget i Birteligheden ikke byder den Garanti, som Mindretallet ønsker at opnaa, men at det kunde blive en meget væsentlig og meget lidet ønskelig Hindring for at faae indført saadanne Forandringer, som maatte vise sig at være nødvendige eller ønskelige, og jeg vilde ret ønske, at hele det ærede Thing vilde have den samme Tillid til Indenrigsministeren, som jeg for mit Vedkommende har, at der ikke vil blive gjort Forandringer uden efter moden Overveielse og da saadanne, som jeg haaber, at ogsaa Rigsdagen fuldt ud vil være tilfreds med. Med Hensyn til Tidsfristerne for Fremsettelsen af det endelige Lovforslag skal jeg dog erindre det ærede Mindretal om, at det jo gjælder om at faae tilstrækkelig Tid, ikke alene til at overveie Lovforslaget, der skal fremsettes for Rigsdagen, men ogsaa til at indvinde de fornødne Erfaringer, der maa være Grundlag for Overveielserne og maa erhverves, før Regeringen kan tage Lovforslaget under Bearbejdelse, og da forekommer det mig rigtignok temmelig givet, at den Frist, som Mindretallet har stillet, vil blive saa kort, at skulde Mindretallets Forslag være Lov, maa det anses som forud givet, at enten maatte denne Lov findes

overhørig, eller man maatte besvære Rigsdagen med en lille Lov næste Gang om Udsættelse paa et Aar med Fremsettelse af Lovforslaget. Jeg anbefaler altsaa det ærede Thing ikke at vedtage noget af Mindretallets Endringsforslag. — Under Nr. 4 har jeg stillet et Forslag om, at Tallet 4 i § 3 forandres til 2. Den ærede Ordfører har udtalt paa egne og, som han formenter, paa hele Udvalgets Vegne, at man kunde tiltræde dette Endringsforslag, og en videre anbefaling fra min Side turde vel altsaa være overflødig. Den ærede Ordfører har bemærket, at det er paa Grund af Kursernes Stigen i den forløbne Tid, at jeg har anset en saadan Forandring for at være nødvendig. Jeg skal indrømme, at, dersom Tallet 4 skulde ændres nødtigt i det Forhold, som Kursernes Stigen maatte foranledige, maatte der til Tallet 2 sættes en Bæst, men da det overhovedet maa anses for ønskeligt eller i alt Fald betruent, at ret Mange vilde foretrække at ombytte deres Sterling-Aktiebrev med Kroneobligationer, maa man hellere stille Forholdet lidt for gunstigt end lidt for ugunstigt for Ombytningen. Jeg har derfor troet, at man, da det jo kun gjælder meget smaa Bæst og en meget lille finantiel Interesse for Statskassen, forsvarelig vilde kunne gaa saa vidt som at reducere Tallet 4 til 2.

Tauber: Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Jeg tror ikke, at det er ganske uden Betydning, om der staaar 1881 eller 1882. Dersom der kommer til at staa 1882, overlades det ganske til Regeringen, om den vil udsætte Sagen til 1882, men dersom der kommer til at staa 1881, faar Rigsdagen det i sin Haand at kræve en saadan Lov i Samlingen 1881—82, dersom det er muligt til den Tid at forelægge den, og jeg anser det ikke for usandsynligt, at man vil kunne forelægge den i den Samling, der sammentræder i 1881. Men tillige maa jeg gjøre opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa den ærede Regering og navnlig den nuværende Indenrigsminister har indfriet den tidligere Bestemmelse om, at ligeartede Spørgsmaal bliver at fastsætte ved Lov, ikke varslers om, at den ærede Indenrigsminister vil skynde sig med Sagen eller vil tage den paa den Maade, hvorpaa dette Thing i alt Fald under denne Sags Behandling var tilbøielig til at se den paa, men snarere varslers om, at den meget ærede Indenrigsminister vil søge at holde Sagen saa længe som muligt i sin egen Haand. Naar den ærede Minister bemærkede, at det kun vilde være en ringe Garanti for Rigsdagen, at disse Oplysninger skulde meddeles Rigsdagen, skal jeg dog kun minde om, at derved faar Rigsdagen en formel Seilighed til at tage Bestemmelse om de paagjældende Spørgsmaal, hvad den ellers vil savne, og jeg er overbevist om, at, naar en saadan Be-